

ת"פ 23153/12/19 - מדינת ישראל נגד סלימאן אבו מדיעם במסגרתה- בעצמו, עייאש אבו מדיעם -לא בעניינו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 23153-12-19 מדינת ישראל נ' אבו מדיעם(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 6324/2019

בפני	כבוד השופט יובל ליבדרו
המבקשת:	מדינת ישראל
נגד	
המשיב:	1. סלימאן אבו מדיעם במסגרתה-בעצמו ע"י ב"כ עו"ד נסאר מוסטפא 2. עייאש אבו מדיעם -לא בעניינו

החלטה

1. לפני בקשה לעיון חוזר בהחלטה לשחרר את המשיב בתנאים (אשר נקבעו במ"ת 23123-12-19). במסגרת הבקשה עתרה המבקשת לעצור את המשיב עד לתום ההליכים ולהורות על חילוט הערבון שהופקד וההתחייבות העצמית עליה חתם המשיב שהיוו חלק מתנאי השחרור של המשיב.

רקע עובדתי

2. כנגד המשיב ונאשם 2 (אחיו של המשיב) הוגש ביום 9.12.2019 כתב אישום שייחס להם עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, פציעה בנסיבות מחמירות והיזק לרכוש בזדון. בד בבד הוגשה בקשה למעצר עד לתום ההליכים, ובהעדר מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, ובהעדר חלופת מעצר, נעצרו אלה עד לתום ההליכים.

ביום 6.5.2020 קיבל בית המשפט (כב' השופט נ' אבו טהה) את בקשת המשיב ונאשם 2 לעיון חוזר, והורה על שחרורם בתנאי "מעצר בית" מלא בכפר קאסם, תוך שהובהר כי הבקשה התקבלה בין היתר משום שמדובר בחלופה מרוחקת (ממקום ביצוע העבירה ומקום המגורים של המתלונן - רהט).

ביום 30.6.2020 קיבל בית המשפט (כב' השופט נ' אבו טהה) בקשה נוספת של המשיב ונאשם 2 לעיון חוזר, צמצם את "מעצר הבית" לשעות הליל ואיפשר להם לצאת לעבודה בכפר סבא, תוך ששב והדגיש שמקום העבודה מרוחק ממקום מגורי המתלונן ברהט.

ביום 9.3.2021 קיבל בית המשפט (כב' השופט נ' אבו טהה) בקשה נוספת של המשיב ונאשם 2 לעיון חוזר וביטל

לחלוטין את תנאי השחרור של "מעצר הבית". בית המשפט שב והדגיש את הריחוק בין מקום ביצוע העבירה ומקום מגורי המתלונן ברהט למקום בו התגוררו המשיב ונאשם 2 במהלך המשפט (כפר קאסם). בית המשפט **לא** נעתר לבקשה לאפשר למשיב ולנאשם 2 לחזור ולהתגורר ברהט וביקש לקבל תסקיר של שירות המבחן ביחס לבקשה זו.

בתסקיר שירות המבחן מיום 3.5.2021 עמד שירות המבחן על התייחסות הנאשם לעבירה, על עמדת המתלונן ועל מצב הסכסוך בין משפחותיהם. שירות המבחן המליץ **שלא** לאפשר למשיב לחזור ולהתגורר ברהט.

בדיון שנערך ביום 27.5.2021 חזרו המשיב ונאשם 2 מהבקשה לשוב ולהתגורר ברהט, וזאת לנוכח הערות בית המשפט (כב' השופט נ' אבו טהה).

בתסקיר נוסף שהתקבל מיום 19.5.2022 שב שירות המבחן והמליץ **שלא** לאפשר למשיב לחזור לרהט. זאת, לנוכח התרשמות שירות המבחן מ"המורכבות העמוקה" הקיימת בין משפחות המשיב והמתלונן, מקיומה של סכנה להתלקחות והסלמה אפשרית בין הצדדים ומהתרשמותו כי רב הנסתר מן הגלוי בסכסוך זה.

ביום 22.5.2022 **דחה** בית המשפט (כב' השופט נ' אבו טהה) את הבקשה לעיון חוזר שעסקה כאמור באפשרות החזרה לרהט. זאת, הן על רקע המלצת שירות המבחן והן לאור כך שהכרעת הדין בתיק העיקרי היתה צריכה להינתן במועד קרוב למועד מתן ההחלטה.

ביום 7.6.2022, לאחר ניהול הליך הוכחות, הרשעתי את המשיב ואת נאשם 2 בעבירות האלימות שיוחסו להם וזיכיתי אותם מעבירת היזק לרכוש בזדון. דיון הטיעונים לעונש נקבע ליום 19.10.2022 לאחר שב"כ המשיב ביקש לקבל תסקירים של שירות המבחן לעניין העונש בעניינם של שני הנאשמים.

דיון הטיעונים לעונש נדחה לבקשת ב"כ הנאשמים ליום 13.11.2022 לאחר שהתברר ששירות המבחן לא הצליח להיפגש עם המשיב ועם נאשם 2, מששני אלו נעצרו (במועדים שונים) ומשהמשיב נורה ואושפז עוד קודם למעצרו.

יצוין, כי לנוכח כך שדינו של המשיב הוכרע, הטיפול בהליך המעצר והשחרור של המשיב הועבר למותב זה, שהכריע את הדין, כמקובל.

טיעוני הצדדים

3. המבקשת טענה כי המשיב נעצר ביום 17.10.2022 בחשד לביצוע עבירות שונות בין היתר בעבירת הפרת הוראה חוקית בגין הפרת תנאי שחרורו וכניסתו לרהט. המבקשת טענה כי המשיב הפר ברגל גסה את האמון שנתן בו בית המשפט, עשה דין לעצמו ונכנס לרהט אף שבית המשפט דחה את בקשותיו לשוב ולהתגורר ברהט. המבקשת הוסיפה כי בחקירתו מיום 25.10.2022 המשיב הודה כי נכנס מספר פעמים לרהט בתקופה האחרונה ואף נורה ביום 31.8.2022 ברהט, תוך שטען כי תנאי בית המשפט שאסר עליו את הכניסה לרהט הסתיים. המבקשת הוסיפה וטענה כי בחקירה מיום 26.10.2022 הוטח במשיב כי על-פי מחקרי תקשורת הוא שהה ברהט בין 1.5.2022 ועד 14.9.2022 יום יום, הן בימים והן בלילות, ואילו זה השיב כי אמר את הכל ואין לו מה להוסיף.

המבקשת ציינה כי גם נאשם 2 הפר את תנאי השחרור ונכנס לרהט ובגין כך הוגש נגדו כתב אישום על הפרת הוראה

חוקית ודיון בבקשה למעצרו של נאשם 2 עד לתום ההליכים נקבע ליום 7.11.2022.

המבקשת הפנתה לכך שהמשיב הפר את תנאי השחרור היחיד שנותר לו, לכך שההרחקה מהעיר רהט נועדה למנוע התלקחות והסלמה, לכך שהמשיב נורה ברהט בזמן שנכנס לרהט, לכך שהמשיב לא נתן הסבר בחקירות שלו לאיכון הטלפון הנייד שלו בתחומי העיר רהט, לכך שבקשותיו לאפשר כניסתו לרהט נדחו על ידי בית המשפט ולהמלצת שירות המבחן. המבקשת צרפה את תיק החקירה.

4. ב"כ המשיב טען כטענה מקדמית שהמשיב עצור שלא כדין משום שבמהלך הדיון שהתקיים בבקשה דן כבר היה ידוע ליחידה החוקרת שהיא לא מתכוונת לבקש להאריך את מעצרו של המשיב שנחשד באירוע אחר ובעטיו היה נתון ב"מעצר ימים". בהקשר זה טען כי מדובר בניצול לרעה של הליך העיון החוזר ואף הוסיף כי קבלת הבקשה תכבול את שיקול הדעת של בית המשפט בשלב גזירת הדין.

לגופה של בקשה, ב"כ המשיב טען כי המשיב היה משוחרר בתיק זה תקופה ארוכה ומכאן שקבלת הבקשה למעצרו של המשיב מחדש תהווה צעד "דרסטי" כלשונו. ב"כ המשיב הוסיף, כי המשיב הפר את התנאים פעמיים וזאת כדי לבקר את ילדיו לאחר שאמם עזבה. באשר לאיכון הטלפון של המשיב בתחומי העיר רהט טען ב"כ המשיב כי הטלפון היה ברכבו של המשיב שעה שאחרים עשו בו שימוש. ב"כ המשיב הוסיף כי החשש שעלה בעבר מפני חזרת המשיב לרהט היה קשור לכך שזה יסכן את המתלונן או את משפחתו ואולם התברר כי המשיב הוא זה שנורה ברהט והפנה למסמכים רפואיים לתמיכה בטענתו. ב"כ המשיב הוסיף כי למשיב חברה במסגרתה הוא מעסיק כ-70 עובדים. ב"כ המשיב הוסיף כי המשיב מוכן להפקיד סכום כסף נוסף ולהיות ב"מעצר בית" בעיר נצרת.

דיון והכרעה

5. לאחר שעיינתי בתיק החקירה שהוגש לעיוני ובטיעוני הצדדים מצאתי לקבל את בקשת המבקשת ולהורות על מעצרו של המשיב מחדש עד לתום ההליכים, וזאת מן הטעמים שאפרט להלן.

6. בפתח הדברים אציין כי אין מקום לקבל את הטענה המקדמית של המשיב לפיה במעמד הדיון שהתקיים היה המשיב נתון במעצר שלא כדין. כפי שנמסר מפי ב"כ הצדדים, בדיון שהתקיים ביום 27.10.2022 המשיב היה נתון במעצר מכח החלטת בית משפט במסגרת הליך מעצר ימים שנפתח כנגדו - מ"י 19102-10-22 - מיום 24.10.2022 במסגרתה הוארך מעצרו עד ליום 27.10.2022 בשעה 11:00 (להלן: "התיק החדש"). אף אם סבר ב"כ המשיב כי המשיב צפוי להשתחרר בהמשך היום ממעצר הימים בו הוא היה נתון, ואף אם עודכן על-ידי היחידה החוקרת שאין בכוונתה לבקש להאריך את מעצרו של המשיב פעם נוספת, אין בכך כדי להפוך את מעצרו למעצר שלא כדין, כל עוד המשיב הוחזק במעצר בתוך תקופת הארכת המעצר שנקבעה בהחלטה השיפוטית. לא למותר לציין כי לו באמת סבר ב"כ המשיב כי המשיב עצור שלא כדין, יכול הוא היה לפנות בבקשה לשחרור לפני בית משפט השלום שהאריך את מעצרו, אך זה לא עשה כן מסיבות ברורות.

7. מעיון בחומר הראיות שהוצג לפני עולה כי המשיב הפר באופן שיטתי את תנאי השחרור המהותי היחיד שנותר בעניינו, הוא התנאי שאסר עליו להיכנס לעיר רהט. אין מדובר בהפרה חד פעמית של תנאי השחרור מצדו של המשיב, כי אם כאמור בהפרה שיטתית ומתמשכת.

כעולה מחומר הראיות, המשיב נעצר בתיק החדש ביום 18.10.2022 בחשד לביצוע עבירות של פציעה, נשיאת נשק, קשירת קשר לפשע, ירי, הפרת הוראה חוקית ונהיגה בזמן פסילה ומעצרו הוארך עד ליום 27.10.2022.

בחקירה של המשיב בתיק החדש מיום 25.10.2022 הודה הלה כי הפר את התנאים שנקבעו בעניינו:

"שאלה: מתי חזרת לרהט?"

תשובה: פחות מחודש. הייתי בא רואה את הילדים והולך (עמ' 3 ש' 3-4).

בהמשך הודה המשיב כי שהה ברהט אף במועד מוקדם יותר והודה שיירי בו כשהיה ברהט:

"שאלה: אמרת שלפני פחות מחודש חזרת לרהט איפה היית לפני כן"

תשובה: זה לא משנה איפה הייתי

שאלה: אם זה ככה איך זה שירו בך ביום 31.8.2022 ברהט?

תשובה: כן ירו בי ברהט. אני בא ונכנס רואה את הילדים והולך (עמ' 4 ש' 5-8).

בהמשך, בחקירה מיום 26.10.2022, התבקש המשיב להתייחס לאיכונים שנעשו לטלפון הנייד שלו, "אני... ואני אומר לך שמיום 1.5.2022 ועד תום המעצר שלך 18.10.2022 אתה כל יום היית ברהט גם במהלך הימים וגם במהלך הלילות. איך אתה אומר שאתה לא היית ברהט?"

תשובה: אמרתי את הכל אין לי מה להוסיף (עמ' 3 ש' 5-7).

תשובת ב"כ המשיב בדיון ביחס לממצאי דו"ח האיכון לפיה הטלפון הנייד של המשיב היה ברכבו בעת שאחרים השתמשו ברכב זה לא רק שנראית תמונה, אלא היא גם כבושה ולא ניתנה על-ידי המשיב עצמו בחקירתו.

הראיות לכאורה מלמדות אפוא שהמשיב נכנס לרהט בניגוד להחלטות בית המשפט כבר בתחילת חודש מאי 2022.

הפרה שיטתית זו של המשיב את תנאי השחרור היחיד שנותר בעניינו פוגעת קשות באמון שיכול בית המשפט לתת במשיב ביחס לכך שיקיים תנאי שחרור. פגיעה זו באמון שניתן לתת במשיב מחריפה נוכח העובדה שביחס לתנאי זה ממש התקיימו הליכים לפני בית המשפט. כזכור, בית המשפט קיבל מספר תסקירים ביחס לשאלה זו של חזרת המשיב לרהט, ואף קיים מספר דיונים וניתנו מספר החלטות, ולפחות בחלק מתקופה זו, תוך כדי אותם הליכים, המשיב הפר את התנאי ונכנס לרהט בניגוד להחלטה שיפוטית. כך למשל, עולה שלכאורה המשיב הגדיל לעשות כשגם ביום שבו התקיים דיון בבקשתו לחזור לרהט - 22.5.2022 - ובקשתו זו נדחתה, הוא שב לרהט, וזאת בהתאם לפלט האיכון של הטלפון הנייד שלו המאוכן ברהט (באזור התעשייה).

התנהלות זו מלמדת על זלזול של ממש מצד המשיב בהחלטות שיפוטיות ומכאן שקיים קושי ממשי לתת בו אמון שיקיים את תנאי השחרור.

הפרת התנאי הקשור לאיסור הכניסה לרהט היא לא בגדר הפרה טכנית, כי אם הפרה של תנאי מהותי שנועד למנוע התלקחות מחודשת של הסכסוך בין המשיב ומשפחתו לבין המתלונן ומשפחתו. לא בכדי נמנע בית המשפט פעם אחר פעם להיעתר לבקשת המשיב לבטל תנאי זה, וזאת להבדיל מיתר התנאים אשר ביחס אליהם בא בית המשפט לקראת המשיב.

כזכור שירות המבחן התנגד נחרצות לחזרת המשיב לרהט תוך שהבהיר בתסקיר מיום 3.5.2021 כי: **"התרשמנו כי גם בעיתוי הנוכחי ועל אף הזמן הרב שחלף סלימאן מתקשה לבחון התנהלותו ברקע למעצר באופן ביקורתי יותר..."**. חרף חלוף הזמן, גם בתסקיר מיום 19.5.2022 העריך שירות המבחן כי חזרת המשיב לרהט עלולה להוביל להתלקחות ולהסלמה תוך שציין כי רב הנסתר על הגלוי במקרה זה.

בהקשר זה ראוי לציין, כי אף אם המשיב עצמו רק נורה ברהט ולא ביצע מעבר להפרת ההוראה החוקית העבירות הנוספות בהן נחשד (ואינני מביע כל עמדה ביחס לעבירות אלו), אין בכך כדי להקהות מחומרת הפרת האמון של המשיב, שהייתה כאמור שיטתית ולא חד פעמית.

לסיכום עניין זה אומר שקיימות ראיות לכאורה לכך שבמשך תקופה ארוכה המשיב הפר תנאי שחרור מהותי פעם אחר פעם, לעיתים בד בבד כשבקשה שלו לביטול אותו תנאי שחרור תלויה ועומדת בבית המשפט.

כידוע, מתן אמון של בית המשפט בנאשם שיקיים את תנאי השחרור הוא תנאי בסיסי לאפשרות לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר. על כך ראו, בין היתר, בש"פ 2587/17 **מדינת ישראל נ' בן אבו** (פורסם בנבו, 27.3.2017), פסקה 9:

"כפי שנפסק עוד מקדמת דנא, תנאי לחלופת מעצר, הנו האמון שרוחש בית-המשפט לנאשם כי יקיים את תנאי החלופה, שכן בלעדי אמון כזה אין בחלופת מעצר, לרבות מעצר בפיקוח אלקטרוני כדי לאיין את האינטרסים הציבוריים אותם נועד המעצר להבטיח, לפי הענין, לרבות המסוכנות הנשקפת מהנאשם, חשש להימלטות או לשיבוש הליכים".

המשיב הוכיח במעשיו שלא ניתן לתת בו אמון שיקיים את תנאי השחרור ולפיכך לא ניתן לקבל את בקשת ב"כ המשיב להסתפק בחלופת מעצר פעם נוספת.

הפרת תנאי שחרור באופן שיטתי על-ידי נאשם מפרה באופן בוטה את האמון שיכול בית המשפט לתת באותו נאשם, ומהווה היא עילה בפני עצמה למעצרו מחדש של הנאשם (סעיף 21(א)(2) לחוק המעצרים). על כך ראו, בש"פ 1168/13 **עראף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.2.2013), פסקה 8:

"על סוגיית מעצרו של נאשם שהפר את תנאי שחרורו חולשת הוראת סעיף 21(א)(2) לחוק המעצרים... בהחלטות אשר יצאו מבית משפט זה נפסק לא אחת כי הפרת תנאי שחרור מקימה עילת מעצר עצמאית. כך הוסבר בבש"פ 7364/09 מדינת ישראל נ' אדרי [פורסם בנבו] (17.9.2009) (להלן: עניין אדרי): 'המדובר בעילת מעצר עצמאית, העומדת בפני עצמה ואיננה קשורה לעילות המעצר האחרות... ביסודה של עילת המעצר המעוגנת בסעיף 21(א)(2) לחוק המעצרים עומדת התפיסה הרואה בהפרת

תנאי שחרור כהפרה של האמון שנתן בית המשפט בנאשם... נוטה אני בעניין זה לעמדת המשיבה, לפיה ככלל, משהפר הנאשם את תנאי חלופת המעצר, נקודת המוצא שבה להיות מעצר מאחורי סורג וברית, אלא במקרים יוצאי דופן בהם קיימת הצדקה לשחרור את הנאשם לחלופת מעצר מתאימה...."

8. אם לא די באמור, נכון יהיה להזכיר שהמשיב ונאשם 2 אינם נהנים עוד מחזקת החפות שלה משקל לא מבוטל בעריכת האיזונים הנדרשים עת נשקלת בקשה למעצר עד לתום ההליכים.

בהכרעת הדין נקבע כי ביום 18.11.2019 שהו המתלונן וחברו סלאמה באזור התעשייה ברהט בתוך רכב כשבכוונתם לשתות אלכוהול. המתלונן ישב כשרגלו נמצאת מחוץ לרכב. אז, המתלונן הותקף באופן פתאומי באשר בסמוך לכך הותקף גם סלאמה. התוקפים, ארבעה, אשר שניים מהם היו רעולים פנים ושניים גלוי פנים - המשיב ונאשם 2 - תקפו במרץ את המתלונן. תחילה כאמור עת זה ישב ברכב, כשהכו אותו ברגלו ובהמשך כשזה יצא מחוץ לרכב, הכו אותו באמצעות מצ'טות ומקל שהחזיק אחד האחרים. המתלונן ניסה להגן על פניו באמצעות ידיו עד שנפל ארצה, אך אלה המשיכו להכות בו באמצעות המצ'טות והמקל עד אשר נמלטו באמצעות רכב. המתלונן נותר חבול ומדמם על הארץ ולאחר שסלאמה הזמין אמבולנס דרך המשטרה, פונה אל בית החולים "סורוקה", אושפז ונותח ושוחרר בחלופ ששה ימים כאשר נגרמו לו החבלות המתוארות בכתב האישום, דהיינו שני חתכים ביד ימין, שני חתכים וכן חתך עמוק מעל שוק ימין, עם מעורבות עצם, ארטרוטומיה של ברך שמאל, חתכים עמוקים בשורש יד ימין ואמה ימין, ושברים פתוחים בשוק ימין ובשוק וברך שמאל.

המשיב ונאשם 2 הורשעו אפוא בביצוע עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ופגיעה בנסיבות מחמירות. העבירות בהן הורשע המשיב מלמדות על מסוכנותו הרבה. סכסוך הדמים בין משפחת המשיב ומשפחת המתלונן שעודנו פעיל מגביר את עוד יותר את המסוכנות. די בכך כדי להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. הפרת האמון שנתן בית המשפט במשיב על-פני תקופה ארוכה ובאופן שיטתי מאיינת עוד יותר האפשרות להסתפק במקרה זה בחלופה למעצר.

9. בטרם סיום אציין כי אין מקום לקבל את טענת ב"כ המשיב לפיה ההחלטה להורות על מעצרו של המשיב מחדש עלולה להגביל את שיקול דעת בית המשפט בגזר הדין.

ראשית, יש להדגיש כי ההחלטה דנן עוסקת כל כולה בשאלות הקשורות להליך המעצר בהתאם להוראות החוק הרלוונטיות. החלטה זו לא דנה כלל בעונשו של הנאשם.

שנית, ובהמשך לשאלת ההבחנה בין הליך המעצר להליך העיקרי, עונשו של הנאשם יקבע בהתאם לשיקולים המקובלים בענישה כאמור בתיקון 113 לחוק העונשין, ושאלת מעצרו של הנאשם איננה רלוונטית בעיקרה לאלה. רוצה לומר, דרכי הענישה השונות, לרבות אלו המוכרות כשיקומיות, אם לכך כיוון ב"כ המשיב, פתוחות גם לנאשמים שנמצאים במעצר בשלב הטיעונים לעונש במקרים המתאימים, וזאת מבלי להתייחס באופן קונקרטי לעניינו של המשיב. לא פעם בתי המשפט הורו בשלבים מאוחרים של ההליך העיקרי, אף לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים לעניין העונש, על שחרורו של נאשם ממעצר לצורך שילובו בקהילה טיפולית במסגרת צו מבחן וכיוצ"ב.

שלישית, טענות על הגבלת שיקול דעת של המותב הגוזר את הדין נטענות על דרך כלל כאשר מותב המעצרים הוא זה

שמחליט בדבר מעצרו או שחרורו של נאשם לאחר שהוכרע דינו של הנאשם. או אז, עולה הטענה כי ראוי שהמותב העיקרי שהכריע את דינו של הנאשם, ואשר אמור לגזור את דינו של הנאשם, הוא זה שיחליט בשאלת המעצר או השחרור, כפי המצב בענייננו.

מכאן שלטענת ב"כ המשיב בענייננו אין מקום. קבלת עמדת ב"כ המשיב לפיה אין מקום להורות על מעצר של נאשם ששחרר בשל החשש שהדבר עלול להשליך על גזר הדין תוביל למצב בו לא ניתן יהיה לעצור נאשמים שהפרו את תנאי השחרור שלהם, ולכך אין כאמור מקום.

עוד ראוי לציין, כי לנוכח ההפרות של תנאי השחרור היה מקום להורות גם על חילוט ההפקדה והערבות של המשיב, ואולם לנוכח מעצרו המחודש של המשיב נמנעתי בשלב זה מלעשות כן.

10. לסיכום, אני מקבל את הבקשה לעיון חוזר ואני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

ניתנה היום, ט' חשוון תשפ"ג, 03 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.